

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 22 lutego 2024 r.,
w sprawie P. Ś.
skazanego z art. 207 § 1 k.k., art. 58 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt VI Ka 192/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze
z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1438/20,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
2. **obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 1438/20, uznał oskarżonego P. Ś. za winnego tego, że:

I. w okresie od [...] 2018 roku do [...] 2020 roku w J. woj. [...] działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii udzielał, ułatwiał, umożliwiał użycie środków odurzających w postaci ziela konopi

innych niż włókniste - marihuana - swojej partnerce A. G. , z którą zamieszkiwał w ten sposób, że dawał jej do palenia marihuanę, umożliwiał jej dostęp do tych środków; to jest występku z art. 58 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 58 ust. 1 wspomnianej ustawy, wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę na 20 (dwadzieścia) złotych

- na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z 29 VII 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł wobec oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia „M.” w W. nawiązkę w wysokości 1000 (tysiąca złotych)

II. w okresie od [...] 2019 roku do [...] 2020 roku w J., znęcał się psychicznie i fizycznie nad konkubinę A. G. w ten sposób, że wielokrotnie bił ją i kopał w plecy i głowę, chwycił za szyję, szarpał i wykręcał jej ręce, nadto groził pozbawieniem życia lub pobiciem jej i dziecku, znieważał, nie wpuszczał do mieszkania, izolując od nowonarodzonego dziecka, zabraniał korzystać z toalety w mieszkaniu, kontrolował jej zachowanie poza domem, a nadto nad swoją córką X.Y.. , nieporadną ze względu na wiek w ten sposób, że szczypał ją oraz uderzał po głowie i nogach, wielokrotnie zalepiał jej usta taśmą klejącą, krzyczał na nią i straszył, to jest występku z art. 207 § 1 i 1a k.k. i za to, na podstawie art. 37b k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 20 (dwadzieścia) godzin miesięcznie;

III. uniewinnił oskarżonego P. Ś. od popełnienia zarzucanego czynu, opisanego w punkcie 3 części wstępnej, polegającego na tym, że w okresie od [...] 2020 roku od [...] 2020 roku w J. woj. [...] uporczywie nękał A. G. w ten sposób, że wysyłał jej wielokrotnie wiadomości tekstowe sms, w których jej ubliżał, dokuczał, groził pozbawieniem życia, między innymi na portalu F. zamieszczał wpisy obraźliwe i wzbudzające poczucie zagrożenia, nachodził w miejscu zamieszkania, zaczepiał na ulicy wzbudzając obawę porwania dziecka, a groźby w zagrożonej wzbudzały uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, czym działał na szkodę A. G. , tj. czynu z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od przedmiotowego wyroku prokurator i obrońca oskarżonego złożyli apelacje do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, wyrokiem z dnia 19 września 2023 r., w sprawie o sygn. akt VI Ka 129/23, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygn. II K 1438/22 w ten sposób, że:

I. zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. Ś. w ten sposób, że w pkt. III części dyspozytywnej w miejsce kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzekanych przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 207 § 1 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego, przedmiotowemu wyrokowi zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nienależytym rozpoznaniu zarzutów podniesionych w apelacji;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na arbitralnym i bezkrytycznym zaakceptowaniu przez sąd odwoławczy nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez sąd pierwszej instancji, a przez to braku należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w toku przeprowadzonego postępowania apelacyjnego, przy jednoczesnym ogólnikowym ale i nieobiektywnym powoływaniu się na poprawność orzeczenia sądu pierwszej instancji w granicach swobodnej oceny dowodów, czym sąd inkorporował do własnego rozstrzygnięcia błędy sądu I instancji, ale i dokonał błędnej oceny własnej zgromadzonego materiału dowodowego zwłaszcza w zakresie depozycji pokrzywdzonej A. G.;
3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. art. 193 k.p.k. w zw. z art. 458, art. 433 § 2 k.p.k. k.p.k. poprzez zaniechanie zarządzenia przesłuchania pokrzywdzonej A. G. z udziałem biegłego psychologa, podczas gdy wieloletnie uzależnienie od substancji psychoaktywnych, podejmowane próby samobójcze, terapia odwykowa i opieka psychologiczna przemawiały za koniecznością ustalenia szeregu okoliczności w zakresie zdolności postrzegania świadka czy odtwarzania przez wymienioną

spostrzeżeń a zwłaszcza zweryfikowania, czy dowód z zeznań wymienionej może stanowić pełnowartościowy materiał dowodowy;

4. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., oraz art. 174 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegającym na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania A. G. oraz M. G., a także przesłuchania J. G. , mimo że okoliczności ujawnione na podstawie analizy wydruków korespondencji dołączonej do wniosku obrońcy z 31 maja 2021 r. wymagały skrupulatnego badania, w tym skonfrontowania ich treści z relacją pokrzywdzonej oraz jej matki doprowadzając do odniesienia się wymienionych do złożonej korespondencji, jak również w zakresie, w jakim sąd przywołując treść notatek służbowych zaniechał bezpośredniego przesłuchania funkcjonariusza, który je m.in. sporządzał, co stoi wbrew normie art. 174 k.p.k. i doprowadziło do błędnych ustaleń/powielenia błędnych ustaleń stanu faktycznego co do sprawstwa P. Ś. ;

5. art. 167 k.p.k. w zw. z art. art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego z pkt. 5 sformułowanego przez obrońcę na etapie postępowania odwoławczego przy piśmie z dnia 9 września 2022 r. i zaniechanie inicjatywy dowodowej w zakresie uzyskania dokumentacji medycznej małoletniej pokrzywdzonej zwłaszcza w zakresie zobowiązania pokrzywdzonej A. G. do złożenia książeczki zdrowia małoletniej doprowadziło do błędnych ustaleń/powielenia błędnych ustaleń stanu faktycznego co do sprawstwa P. Ś. i braki w zakresie ustalenia częstotliwości styczności małoletniej z osobami trzecimi, podczas których możliwe było badanie i czynienie spostrzeżeń co do małoletniej w całej okazałości;

6. art. 167 k.p.k. w zw. z art. art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego sformułowanego na etapie postępowania apelacyjnego zawartego w piśmie obrońcy z dnia 30 sierpnia 2023 r. o uzupełniające przesłuchanie pokrzywdzonej A. G. wobec nowych okoliczności ujawnionych w oparciu o treść korespondencji z pokrzywdzoną, z której wynikają wątpliwości co do motywacji składanych przez wymienioną depozycji na wcześniejszych etapach postępowania, jak również brak inicjatywy sądu w tym zakresie, mimo że z korespondencji wynika, iż wymieniona

sygnalizowała, że do złożenia depozycji określonej treści mogła być nakłaniana przez osoby trzecie, które to okoliczności wynikły już po wydaniu orzeczenia sądu I instancji;

7. art. 7 k.p.k., 4 k.p.k., 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i pominięciu korzystnych wniosków z dowodu z przesłuchania świadków B. S. oraz M. S. , przeprowadzonych przed sądem odwoławczym i przyjęcie, że pozostają one bez znaczenia, podczas gdy z rzetelnej analizy form rzekomo stosowanej przez P. Ś. przemocy wobec małoletniej pokrzywdzonej (zwłaszcza bicia po głowie i nogach) i relacji świadków wynika brak obrażeń a zatem i brak zarzucanych czynności sprawczych;

8. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie konkluzji co do sprawstwa P. Ś. poprzez eliminowanie wątpliwości wynikających z materiału dowodowego - na niekorzyść wymienionego, wbrew regule in dubio pro reo;

9. art. 7 k.p.k., 4 k.p.k., 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę i przyjęcie wybiórczych wniosków co do treści wydruków z komunikatorów internetowych (k. 493, k. 533-541), gdy zachowanie ujawnione w korespondencji przemawia za przyjęciem, że gdyby dochodziło w inkryminowanym zakresie do zarzucanych czynów, pokrzywdzona nie charakteryzowała by się tak pozytywnym do skazanego i krytycznym do siebie stosunkiem zarówno tuż po rozstaniu z wymienionym jak i w okresie późniejszym;

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym, zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., od kończącego postępowanie, prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty odnosić się powinny, co do zasady, do rażącej obrazy prawa, o której mowa w art. 523 § 1 k.p.k., do której miało dojść w toku postępowania odwoławczego. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Powyższe oznacza, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny dotyczyć orzeczenia odwoławczego. Jednocześnie podkreślić należy, że możliwość zarzucenia uchybienia wyrokowi sądu I instancji, może nastąpić tylko wówczas, gdy w treści zarzutu zostanie wykazane, że konkretne uchybienie przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia. Owo „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21, postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17, LEX nr 2281289).

Tymczasem na gruncie przedmiotowej sprawy zarzuty podniesione w omawianej kasacji zostały sformułowane instrumentalnie, celem wymuszenia zwykłej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego, głównie w zakresie oceny dowodów. Przy czym postawienie zarzutu obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 458, art. 433 § 2 k.p.k. k.p.k. poprzez zaniechanie zarządzenia przesłuchania pokrzywdzonej A. G. z udziałem biegłego psychologa (pkt 3 kasacji) jest zarzutem skierowanym wprost pod adresem sądu I instancji, skoro sąd odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego w zakresie przesłuchania pokrzywdzonej. Jednocześnie trzeba podkreślić, że w apelacji takiego zarzutu nie postawiono, zatem nie mógł on być przedmiotem kontroli instancyjnej. Niezasadne jest także stawianie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. (pkt 7 i 9 kasacji), przy jednoczesnym sformułowaniu zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (pkt 8 kasacji). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wadliwość równoczesnego stawiania zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Oczywistym jest przecież, że naruszenie zasady *in dubio pro reo* możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie

dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie równo-prawne wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości, niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., II KK 263/22). Zatem przepisy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają charakter rozłączny (zob. wyrok SN z dnia 11 maja 2017 r., II KK 18/17; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2022 r., IV KK 497/22).

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, względnie zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji, odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Pozostałe zarzuty dotyczące nieprawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie oceny materiału dowodowego należało ocenić jako niedopuszczalną polemikę z ustalonym stanem faktycznym przez sąd meriti, zaaprobowanym w pełni przez sąd II instancji, który wbrew twierdzeniom skarżącego wskazał, dlaczego uznał dane dowody za wiarygodne, a dlaczego nie, oraz że ustalony na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego stan faktyczny wskazuje na sprawstwo P. Ś. w zakresie przypisanych mu czynów. Wobec tego zarzut dotyczący obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegający zdaniem skarżącego na przeprowadzeniu przez sąd odwoławczy nierzetelnej kontroli zawartych w apelacji zarzutów, co do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało ocenić w kategorii oczywistej bezzasadności. Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, albo gdy kontrola ta miała charakter pozorny. Innymi słowy, zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd II instancji nie rozpoznał zarzutów apelacyjnych w ogóle lub gdy nie odniesie się do nich w uzasadnieniu orzeczenia, uwzględniając przy tym treść art. 457 § 3 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16; postanowienie SN z dnia 29 grudnia 2021 r., II KK 593/21). Wbrew jednak twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy, jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wyroku, w sposób szczegółowy, odniósł się do wszystkich podniesionych przez obrońcę skazanego zarzutów, czego wynikiem

było częściowe uznanie zarzutu apelującego, dotyczącego potrzeby przesłuchania pracowników służby zdrowia, pod których opieką pozostawała małoletnia pokrzywdzona X.Y. w pierwszych tygodniach i miesiącach życia, tj. lekarza B. S. i położnej realizującej wizyty domowe u pokrzywdzonej M. S. . W konsekwencji stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie w postaci braku przeprowadzenia tych dowodów wyeliminowane zostało poprzez przesłuchanie tych świadków w postępowaniu odwoławczym, których zeznania zostały poddane należytej ocenie, zgodnie ze standardami wynikającymi z unormowania zawartego w art. 7 k.p.k. Trudno nie zgodzić się z konkluzją tego sądu, iż z ww. dowodów nie wynikało bynajmniej, że oskarżony nie znęcał się nad swoją małoletnią córką. Sąd zasadnie odnotował, że: *„w jednym wypadku, dokładnie 22 lutego 2020 r. lekarz B. S. stwierdziła u małoletniej lekkie zasinienie pod prawym okiem, co obecna z dzieckiem A. G. tłumaczyła uderzeniem zabawki, która spadła na twarz dziecka (k. 552 odwrot)”*.

Okoliczność, iż co do zasady świadkowie nie widzieli na ciele małoletniej pokrzywdzonej śladów stosowania przemocy, nie uprawnia do postawienia tezy, iż takiej przemocy skazany nie stosował, skoro przeczą temu inne dowody w postaci zeznań pokrzywdzonej, wspartych zeznaniami chociażby osób najbliższych dla skazanego, tj. J. D. (matki skazanego) i Z. D. (babki skazanego), a nawet częściowymi wyjaśnieniami samego skazanego, w których przyznał się, że razem z pokrzywdzoną zażywał narkotyki, że wyrzucał ją z mieszkania, że w 2020 roku nagrywała awantury w mieszkaniu, że w czasie kłótni zwykle starała się je biernie przeczekać (k. 467).

Ponadto, jak słusznie podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku: *„wśród przypisanych oskarżonemu przejawów znęcania się nad córką były uderzenia jej po głowie, ale także takie zachowania jak szczypanie jej i zaklejanie jej ust taśmą klejącą, które to czynności co do zasady nie zostawiają śladów na ciele, a wypełniają znamiona znęcania, w szczególności w przypadku niemowlęcia”*.

Sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie żadnych nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego. Natomiast w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że sąd meriti przeprowadził w sposób wnikliwy postępowanie,

dążąc do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności sprawy, przy tym mając na względzie okoliczności przemawiające na korzyść jak i na niekorzyść skazanego, zaś ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy odnotował także, iż to rzeczywiście zeznania pokrzywdzonej A. G. były podstawowym dowodem oskarżenia, ale jednocześnie podzielił ocenę sądu I instancji, iż na tle pozostałego materiału zebranego, o którym mowa wyżej, w tej sprawie należało przypisać im walor spójności i wiarygodności. Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla skazanego niekorzystny. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. Z faktu zaś, iż określonym dowodom sądy nadały walor wiarygodności, innym zaś go odmówiły, nie sposób czynić zarzutu obrazy prawa (zob. postanowienie SN z dnia 3 września 2020 r., I KK 83/20; postanowienie SN z dnia 29 maja 2020 r., II KK 240/19).

Także zarzuty ujęte w pkt. 4, 5 i 6 części wstępnej kasacji należało ocenić w kategorii oczywistej bezzasadności. Sąd odwoławczy postanowieniem z dnia 19 maja 2023 roku na rozprawie apelacyjnej oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie A. G., M. G. i J. G. argumentując, że „dotyczą one uzupełniającego przesłuchania świadków, na okoliczności bynajmniej nie wynikłe po wydaniu wyroku sądu I instancji”. Nie można więc zgodzić się z zarzutami, dotyczącymi oddalenia wniosków dowodowych, skoro sąd działał w ramach swojego uprawnienia i uznał, że przeprowadzanie tego dowodu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy w tym miejscu podkreślić, że podstawa oddalenia wniosku dowodowego z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. znajduje uzasadnienie w sytuacji, gdy dowód nie służy do udowodnienia postawionej we wniosku tezy dowodowej. Stwierdzona przez sąd odwoławczy nieprzydatność dowodu dla stwierdzenia określonej okoliczności za pomocą wnioskowanego przez obrońcę źródła dowodowego nie może być zatem podstawą do skutecznie postawionego zarzutu kasacyjnego, jak domaga się tego autor przedmiotowej kasacji.

W konsekwencji stwierdzić należy, że wniesiona kasacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu I instancji. Skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej od ustaleń sądów obu instancji oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego, zatem formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w myśl art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

SSN Anna Dziergawka

[J.J.]

[ał]